

РЕШЕНИЕ

№ 39132

гр. София, 24.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 03.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **8601** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК.

Образувано е по жалба на Б. Е. Х. срещу поставена върху Заявление рег. № 0-712/21.07.25г. за ползване на платен годишен отпуск в размер на 15 работни дни (считано от 04.08.2025г. до 22.08.2026г. включително) Резолюция от 21.07.25г. на директора на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР, с която му е отказано ползване на искания отпуск, като е посочено и правно основание чл.37, ал.1 от Правила, приети със МЗ 8121з-678/13.04.2023г.

Според жалбоподателя отказът е незаконосъобразен. Развити са подробни аргументи в жалбата.

В съдебното заседание по делото жалбоподателят се явява лично и с адв. Ж., поддържа жалбата.

Претендира разноси по чл.38, ал.2, т.1 от ЗА. Постъпили са писмени бележки.

Ответникът – директора на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР чрез процесуалния си представител оспорва жалбата, представя писмени бележки.

Софийска градска прокуратура не изразява становище.

Административен съд София - град, I АО, 11 с-в след като обсъди доводите на страните и прецени

представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното: Жалбоподателят Б. Е. Х. заема длъжността началник на сектор в „Мисии на международни организации“ към отдел „И. и мисии на международни организации“ при ДМОС - МВР. Служителят е преназначен на посочената длъжност с министерска заповед № 8121К-5048/11.12.2015г., след което е командирован последователно и многократно, както краткосрочно, така и дългосрочно, за участие в мисии извън територията на Република България и изпълнение на длъжности като командирован национален експерт в институции/структури на ЕС и в международни организации.

След приключване на последното дългосрочно командироване на 15.01.2025г., служителят се завръща за изпълнение на длъжността началник на сектор в „Мисии на международни организации“ към отдел „И. и мисии на международни организации“ при ДМОС - МВР, по допълнителния щат на дирекцията.

На 21.07.2025г. е входил до директора на ДМОС – МВР заявление, че желае да ползва платен годишен отпуск в размер на 15 работни дни, както следва: за 2021г. – 1 ден, за 2022г. – 14 дни, считано от 04.08.2025г. до 22.08.2026г., включително.

Заявлението е приподписано от прекия му ръководител.

На 21.07.25г. върху заявлението е поставена резолюция „Отказвам на основание чл.37, ал.1 от Правила, утвърдени със Министерска Заповед №8121з-678/14.07.2023г.“, поставена от директора на ДМОС МВР - ст. комисар Д. Л..

Заповедта, ведно с приетите с нея правила са приложени, като чл.37, ал.1 от Правилата гласи: „В двумесечен срок от приключване на участието в мисията, завърналите се служители се преназначават на подходяща вакантна длъжност в структурата, от която е кандидатствал съответния служител, а при липса на подходяща длъжност, в друга структура на МВР. Според ал.2: За времето до преназначаването им на нова длъжност на служителите се разрешава ползването на редовен платен годишен отпуск или може да бъде възложено изпълнението на функционални задължения в ДМОС.

Допълнително в съпроводителното писмо, постъпило на 18.08.2025г. подписано от Директора на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“, с което преписката е постъпила в АССГ са развити множество фактически и правни мотиви, във връзка с постановления и обжалван отказ. При така установените факти, Административен съд София – град, 11 с-в, обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване административен акт. Относно допустимостта на жалба срещу отказ за разрешаване на отпуск на държавен служител ВАС се е произнесъл с Решение №13542/06.11.2018г. по адм. д. №8128/2018г.

Разгледана по същество жалбата се явява основателна.

Обжалваната заповед е издадена от компетентен административен орган, но не е спазена предписаната от закона форма - липсват съществени реквизити по чл.59, ал.2 от АПК. Не са изложени никакви фактически основания за постановяване на отказа, а посоченото правно основания – чл.37, ал. 1 от Правила, утвърдени със МЗ 8121з-678/13.04.2023г. без наличие на фактически мотиви не може да се обвърже с поставената резолюция за отказ. От изложеното върху заявлението не може да се разбере как административният орган е формирал волята си, провеждано ли е административно производство, кои фактически обстоятелства във връзка с положението на държавния служител до този момент са били правно релевантни и от значение за формиране на отказа.

Основателно е твърдението в жалбата, че посоченото правно основание – 37, ал.1 от Правилата за условията и реда за извършване на подбор, създаване на база данни и изпращане на държавни служители на МВР за участие на мисии извън територията на Република България не съдържа уредба относно ползването на редовния годишен отпуск. Нормата предвижда отпуск в ал.2 за времето до преназначаването на нова длъжност, какъвто не е настоящия случай. Към датата на подаване на заявлението - 21.07.25г. Б. Х. вече е заемал длъжността началник сектор в „Мисии на международни организации“ на ДМОС – МВР, а дългосрочното му командироване, според обясненията в съпроводителното писмо е приключило още на 15.01.2025г., почти шест месеца преди това, поради което е неясно позоваването на чл.37, ал.1 от Правилата.

Недопустимо е индивидуален административен акт да се мотивира едва в съпроводителното писмо, с което жалбата срещу него се изпраща в съда. По този начин грубо се нарушава правото на защита на адресата на акта, тъй като той не може да знае срещу какви конкретно фактически твърдения да се защитава пред съдебната инстанция. Посоченото в писмените бележки на ответника като аргумент - т. 3 от Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС е загубило значение, предвид изцяло променената обществено – политическа обстановка и законодателство в страната. Следва да се има предвид и прилага актуалният за съвременното административно право принцип на истинност, залегнал в чл.7 от АПК, според който

административните актове се основават на действителните факти от значение за случая. При постановяване на процесния отказ не са изложени никакви факти от значение за случая, поради което същият следва да се отмени и преписката да се върне на органа за ново произнасяне, след изясняване на фактите по реда и със средствата, предвидени в АПК.

Предвид изхода на делото, на адв. Ж. следва да се присъди адвокатско възнаграждение по чл.38, ал.1, т.2 от ЗАдвокатурата във вр. с чл.8, ал.3 от Наредба № 1 от 9 юли 2004г. в размер на 1000/хиляда/ лева, а на жалбоподателя да се присъди платената държавна такса от 10 лева.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София - град, I-во АО, 11 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Б. Е. Х. отказ от 21.07.25г. на директора на дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР за разрешаване на ползване на годишен платен отпуск по Заявление рег. № 0-712/21.07.25г.

ОСЪЖДА дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР да заплати на Б. Е. Х. с ЕГН [ЕГН] платената по делото държавна такса в размер на 10 /десет/ лева.

ОСЪЖДА дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР да заплати на адвокат А. Н. Ж. от САК, на основание чл.38, ал.1,т.2 от ЗАдвокатурата, във вр. с чл.8, ал.3 от Наредба № 1 от 9 юли 2004г. за възнаграждения за адвокатска работа 1000 /хиляда/ лева адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок пред Върховния административен съд

СЪДИЯ: